

VIRVE
NURMINEN

Yksi
taiival
ja kaksi
polkua

Yksi taival ja kaksi polkua

Virve Nurminen

Yksi taival ja kaksi polkua

© 2024 Virve Nurminen

2. korjattu painos

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4791-9

Prologi

Me kaikki, tämän ainoan tuntemamme luomakunnan olennot synnymme, elämme ja kuolemme, ja näin on aina ollut. Sinnittelemme eteenpäin niin suotuisina kuin vaikeinakin aikoina kuvitellen, että voimme itse vaikuttaa siihen, mitä meille elämämme aikana tapahtuu.

Mutta jos ei olekaan niin. Jos joku, tai jokin, päättää kaikesta puolestamme ja muuttaa elämämme kurssia vääjäämättömästi johonkin suuntaan, vaikka kuinka pyristelisimme vastaan. Me emme vain tiedä sitä ja oletamme, että olemme itse tahollamme tehneet oikeita tai vääriksi osoittautuneita ratkaisuja.

Entä jos elämämme tarkoitus onkin jokin aivan toinen kuin olemme itse ajatelleet. Ehkä jollekulle vaatimattomalle ja hiljaiselle elämän polun taivaljalle onkin varattu suurten kansanjoukkojen johtajan rooli. Kenties hänen tekojensa seuraukset tulevat muuttamaan maailmaa tai ainakin osaltaan vaikuttamaan kokonaisten kansojen tulevaisuuteen. Ehkä emme aina tunnista voimavarojamme ja havahdumme siihen vasta kun jokin outo, selittämätön voima on sysinyt meitä eteenpäin.

Onko kaikki vain sattumaa? Ovatko maailman äärettömydessä kaikki siihen kuuluvat elolliset vain osallisina jossain suuressa arpapelissä, jonka mukaan kohtalomme tulee määräytymään?

Elämämme on kuitenkin kuin matka, polku, joka joskus päättyy. Mitä lopun jälkeen tapahtuu, ja onko polun päässä odotettavissa vielä jotain muuta? Kenties.

Tärkeintä on kuitenkin, miten tuon matkamme olemme kulkeneet. Voimmeko katsella polullamme taaksepäin ja ajatella: ”Tein parhaani ja voin olla tyytyväinen.”

Jos näin on, se riittää.

Alku

New Mexico, kesä 1828

Taivas oli kauttaaltaan vaaleansininen ja se kaartui kauas horisonttiin täysin pilvettömänä. New Mexican oloissakin poikkeuksellisen kuuma kesä näytti juuri nyt helteisimmät kasvonsa. Vain laulukaskaiden äänet täyttivät tienoon ruskeaksi kuivuneen heinikon yllä. Kaskaiden terävät siritykset olivat kuin katkeamatonta, korvia raastavaa tasaista surinaa, jota ei päässyt pakoon.

Mitään muita ääniä ei kuulunut. Aivan kuin kaikki muut elolliset olisivat hiljentyneet ja vaipuneet uuvahaneina puiden ja pensaiden tarjoamien vähäisten varjopaikkojen kätköihin.

Kaiken lisäksi oli täysin tyynä. Pienintäkään tuulenvirettä ei käynyt, ja paahtava helle sai ilman väreilemään kaidan ja kivikkoisen tien yläpuolella. Tien, jota pitkin kuului juuri saapuvan jokin hevosvetoinen kulkupeli.

Vielä ei lähestyviä matkalaisia pystynyt havaitsemaan, mutta tasainen, männyn neulasten pehmentämä ja vaimeasti kuuluva kavioiden kopse ilmaisi heidän olevan jo tiessä olevan mutkan takana ja ilmestyvän aivan kohta näkyviin.

Samalla kun tulijat vihdoin siirtyivät puiden varjojen täplittämästä hämärästä varjopaikasta kirkkaaseen auringonvaloon, voi jo erottaa punaruunikon morgan-hevososen ja arvokkaan näköiset, nelipyöräiset kiesit sen perässä.

Mustat, katetut kiesit pomppivat ylös ja alas epätasaisessa maastossa, ja matkustajat joutuivat vähän väliä tarraamaan kädellään penkinsyrjästä pysyäkseen mukana kyydissä. Hevonen kulki hitaasti käymäjalkaa eteenpäin, sillä kulkijoilla ei ollut mitään tähdellistä syytä rasittaa eläintäkään liikaa tässä varsin uuvuttavassa kuumuudessa.

Aurinko porotti täydeltä terältä, eikä musta, ripsureunainen katos paljoakaan helpottanut kieseissä istuvien matkustajien tilannetta. Kulkupelin takaosassa oli useita matkapakaaseja, joten kulkijat olivat ilmeisesti pitkällä taipaleella, ja luultavasti melkoinen osa heidän tämänhetkisestä irtaimesta omaisuudestaan oli lastattu mukaan.

Ohjia pitelevä keski-ikäinen, huolitelluilla viiksillä varustettu, melko hoi-kalta ja pitkältä vaikuttava mies oli pukeutunut mustaan herrainpukuun, joka tällaisessa kesän kuumuudessa sai hänen olonsa varmaan tuntumaan jokseenkin tukalalta. Mies riisui hetkeksi mustan ja kalliin näköisen stetsoninsa paljastaen tummanruskeat ja taiten leikatut hiuksensa, samalla kun pyyhkäisi hikipisarot otsaltaan.

Miehen vierellä istuva hentoinen, kalpea nainen näytti siltä, että hänkin oli tällä kertaa panostanut ulkonäköönsä mukavuuden kustannuksella. Vihertävän, tyylikkään matka-asun helmat olivat kuitenkin nyt pölyiset ja nainen katseli niitä hieman harmistunein ilmein.

Naisen vaaleilla hiuksilla oli soma, vihreä lierihattu, joka jonkin verran varjosti hänen kasvojaan auringon armottomalta paahteelta. Silti hän joutui välillä kevyesti sipaisemaan nenäliinalla poskiaan saadakseen tieltä nousevan pölyn pois kosteilta kasvoiltaan.

Penkillä, kiesien laidalla ja melkein näkymättömissä, istui vaaleankeltaisessa mekossaan noin kuusivuotias tyttönen, joka äitiinsä nojaten yritti tor-kahdella keikkuvassa kulkuvälineessä sen minkä pystyi. Lapsi oli mahtunut juuri ja juuri ujuttautumaan penkille siihen pieneen tilaan, joka hänelle oli jäänyt. Hänkin näytti hieman tuskastuneelta, sillä kuumuus tuntui koettelevan kaikkia kolmea matkustavaista yhtä lailla.

Kivikkoinen tie oli jo jonkin aikaa seurailut matalan ja tyynenä virtaavan joen rantamaita. Joen, jonka reunat olivat kasvaneet kaisloista melkein kokonaan umpeen, ja jossa vesi lipui eteenpäin niin hitaasti, että oikeastaan se näytti melkein kuin pysähtyneen paikoilleen.

Aikaisemmin matkalaisten kulkema pitkä tie oli polveillut vuoroin tiheiden poppelimetsiköiden läpi ja vuoroin aukealla preerialla, jossa heinät olivat aaltoilleet melkein olemattomassakin tuulenvireessä aivan kuin preeria olisi ollut jokin vihertävä, kullanhohtoinen meri.

Tällä hetkellä kiesit liikkuvat melkein äänettömästi männynneulasten peittämää väylää, sillä reittiä reunusti vaihteeksi noiden kookkaiden havupuiden hallitsema metsäinen kaistale. Puiden jyhkeiden runkojen väleissä sinnitelti tiheitä pusikoita, vaikkakin näiden pensaiden lehdet olivat kuumuudesta ja veden puutteesta osittain jo kuivuneet ruskeiksi.

Nainen kääntyi miehensä puoleen ja oli juuri mainitsemaisillaan jotain vallitsevasta kuumuudesta, kun hän äkkiä sulkikin suunsa nähdessään miehen nostavan varottavasti kätensä ylös, samalla kun tämä nopeasti pysäytti hevosen.

”Shh! Mitähän tuo oli? Olin kuulevinani huudahduksia tuolta edempää”, sanoi mies hiljaa.

Nainen säikähti, sillä hän tiesi, että vaikka heille oli toisin vakuutettu, niin heidän valitsemansa reitti ehkä kuitenkin halkoi joidenkin villien intiaanien alueita, eikä hänellä ainakaan ollut halua kohdata sen kummemmin apasseja kuin muitakaan intiaaneja.

Mikäli he olivat ymmärtäneet kuulemansa oikein, intiaanit saattoivat kulkea joskus pitkiäkin matkoja pois vakituisilta asuinpaikoiltaan, eikä näitä satunnaisia vaelluksia voinut kukaan ennalta arvata.

Mies otti penkin sivustalta kiväärinsä ja tarkisti vielä, että se oli ladattu ja toimintakunnossa. Vaimonsa varovaisista estelyistä huolimatta hän kapusi alas kieseistä sanoen:

”Odota tässä ja pidä hevonen hiljaa paikoillaan. Valmistaudu siihen, että palaankin juosten, ja ole siksi valmiina kääntämään kiesit nopeasti ympäri. Minä käyn joka tapauksessa ensin vähän vilkaisemassa. Jotain siellä on, enkä halua jatkaa matkaa ennen kuin olen varmistanut, että meidän on turvallista edetä. Voi olla, että joudumme todellakin palaamaan takaisin tulosuuntaamme, jos lähistöllä majailee intiaaneja tai muita arveluttavia kulkijoita.”

Mies jätti vaimonsa pitelemään ohjia, ja nainen vilkaisi pelokkaasti ympärilleen, sillä hän oli jo aivan varma siitä, että kohta joku hyökkäisi puiden varjoista hänen kimppuunsa.

Mitään ei kuitenkaan tapahtunut, eikä edes outoja ääniä kantautunut metsiköstä hänen korviinsa. Sitten hän jäi huolestuneena seurailemaan miehensä kulkua, kunnes tämä kääntyi tiessä olevan mutkan taakse ja katosi hänen näkyvistään.

Mies oli kulkenut kuivuneen heinikon peittämää tien reunaa eteenpäin niin varoen kuin suinkin pystyi, ja pian huudot kuuluivat jo kovempina hänen korviinsa.

Hän ei kuitenkaan havainnut ympärillään mitään muita ääniä kuin suoraan edestäpäin kuuluvat huudahdukset, joista hän päätteli jonkun naisen olevan selvästikin suuressa hädässä, ja naisen epätoivoiset huudot saivat miehen kiirehtimään askeleitaan.

Päästessään lähemmäs äänten aiheuttajia hän ymmärsi melkein heti, mistä oli kysymys. Ensin mies säikähti nähdessään edessään olevat ihmiset, mutta sitten hän sai kuitenkin lisää rohkeutta kädessään olevasta ladatusta aseesta astellessaan varovasti kohti tapahtumapaikkaa.

Kauhistuneen oloinen nuori intiaaninainen seiso i aivan joen rannan tuntumassa käsissään jokin ohuesta nahasta kietaiistu nyytti, jota tämä puristi tiukasti rintaansa vasten. Maassa naisen takana oli naruilla kokoon kiedottu vähän suurempi nahkainen nyytti, joka näytti matkakantamukselta.

Tämä melko pitkä, sieväkö intiaaninainen oli pukeutunut yksinkertaiseen, hihattomaan ja ohueen peurannahkamekkoon, joka oli koristeltu vain kirjaillulla vyöllä. Naisen mustat hiukset oli palmikoitu kahdelle nahkanauhoilla sidotulle palmikolle.

Naista vastapäätä seiso i uhkaavassa asennossa toinen intiaani; lyhyen tanakka, länkisäärinen mies. Miehen yllä oli puuvillapaita, nahkainen liivi ja ruskea kankainen lannevaate sekä jaloissaan moksasiinit ja nahkaiset säärysimet. Miehen mustahiuksista päätä koristi vähän turbaanin lailla pään ympäri

kietaistu ruosteenpunainen kangashuivi, ja kädessään mies piteli auringossa kimaltelevaa pitkäteräistä veistä.

Intiaanimies oli juuri lähestymässä naista, jolloin hädissään oleva nainen kirkaisi jälleen ja yritti kääntyä juostakseen karkuun. Mies syöksyi kuitenkin nopeasti naisen perään ja tempaisi kiinni tämän mekon selkämuksesta niin voimakkaasti, että ohut nahka antoi periksi ja repesi osittain saumoistaan.

Samalla nainen menetti tasapainonsa ja kaatui maahan polvilleen. Naisen epäonneksi nyytti putosi hänen käsistään, ja samassa silmänräpäyksessä intiaanimies jo tarttui nyyttiin ja viskasi sen korkeassa kaaressa jokeen. Veden läiskähtäessä joen pinnassa lukuisat vesipisarot kohosivat korkealle ja aurin-gon säteet saivat ne kimaltelemaan kaikissa sateenkaaren väreissä.

Nainen huusi taas jotain ja ojenteli kauhistuneena käsiään jokea kohti. Samalla nainen pyrki sinnikkäästi nousemaan taas jaloilleen. Intiaanimies oli kuitenkin naista vahvempi. Mies painoi naisparan väkivalloin takaisin alas ja kiskoi kädellään naisen ohutta nahkamekkoa reisiltä ylöspäin, eikä miehen julmista aikeista ollut epäilystäkään.

”Päästä irti naisesta!” huusi mustapukuinen mies. Hän lähestyi intiaaneja ripein askelin ja kivääri jo kohotettuna ampuma-asentoon.

Punahuivinen intiaani kääntyi salamannopeasti ympäri, nousi ylös ja lähti irvistäen ja veitsi kohotettuna juoksemaan miestä kohti. Mies huomasi ohimennen, että pelottavan näköisen intiaanin kasvot oli värjätty mustiksi otsalta poskiin asti. Juostessaan intiaani tuijotti häijyisti pienillä viirusilmillään vierasta miestä, joka oli tullut häiritsemään tämän varsin katalia toimia.

Kivääriä pitelevällä miehellä ei nyt ollut liiemmälti aikaa epäroimiseen, ja hän ehtikin laukaista aseensa ennen kuin intiaani oli hänet saavuttanut. Intiaani pysähtyi osumasta ja horjui hämmästynein ilmein taaksepäin, punaisen veriläikän levitessä paidan rintamuksessa, kunnes tämä lopulta kellahti joen partaalta alas kaislikkoiseen veteen.

Tällä välin nuori intiaaninainen oli jo päässyt jaloilleen ja kiirehtinyt joen reunalle vaikertaen jotain samalla suureen ääneen. Nainen oli nyt polvillaan maassa ja osoitti kädellään veteen.

”*Kee, onaa, kee!*” nainen huusi, purskahti itkuun ja näytti olevan epätoivosta suunniltaan.

Silloin mies tajusi jotenkin, että nytyissä oli täytynyt olla naisen lapsi, ja sen vuoksi tämä oli nyt niin järkyttynyt. Mies ei tosin ymmärtänyt, miksi nainen ei hypännyt jokeen etsimään omaa lastaan, mutta sitten hän päätti kuitenkin itse toimia. Hän riisui nopeasti takkinsa, heitti kiväärinsä maahan ja pudottautui rannalta veteen. Hän yritti muistella paikkaa, johon oli nähnyt nytyin lentävän, ja hän toivoi myös, että tiheä kaislikko olisi estänyt nytyin kulkeutumisen virran mukana etäämmälle.

Vettä oli onneksi vain reisiin asti kun mies haroi käsillään sameassa vedessä teräväreunaisten kaislojen seassa. Mies huomasi intiaaninaisen vaienneen, nousseen seisomaan ja jääneen tuijottamaan veden pintaa. Nainen oli ilmeisesti ymmärtänyt, että jostain syystä vieras valkoinen mies oli halunnut olla avuksi ja yritti nyt tosissaan etsiä lasta joesta.

Samassa miehen kädet osuivat veden alla johonkin, joka ei vaikuttanut vesiruoholta, vaikka se tuntuikin kietoutuvan hänen sormiensa ympärille. Heti kun hän tajusi, että ne olivat lapsen hiuksia, hän tarttui niihin lujalla otteella ja kiskaisi lapsen ylös vedestä.

Ohuesta peurannahasta tehty nyytti oli auennut ja virta oli vienyt sen mennessään, mutta nytyssä ollut alaston lapsi oli nyt kuitenkin tukevasti miehen käsissä, vaikkakin hiukan velttona ja sinertävänä, vaikuttaen jo melkein hengettömältä.

Nopeasti mies kahlassi rantaan ja jo kahlatessaan hän käänsi lapsen vatsalleen ja yritti painaa pientä rintakehää sormenpäällään saadakseen mahdollisesti keuhkoihin ja vatsaan joutuneen veden pois. Hän pelkäsi, että lapsi ei selviäisi, sillä tämä oli ehtinyt olla veden alla ehkä jo minuutin tai kaksikin. Sitten lapsi yllättäen alkoi yskiä ja pulautella vettä suustaan.

Mies huokaisi helpotuksesta ja kuunteli, kuinka lapsi päästi muutaman, ehkä säikähdyksestä johtuvan parkaisun ennen kuin hiljeni. Mies nosti lapsen pystyasentoon ja huomasi tämän tuijottavan totisena pelastajaansa suurilla, mustilla silmillään.

Laskeuduttuaan polvilleen maahan mies asetti lapsen varoen istumaan ruskeaksi kuivuneelle rantanurmelle ja teki vielä uuden, pikaisen tarkastuksen. Hän kuljetti sormeaan lapsen kasvojen edessä, ja tämä näytti seuraavan sormen liikettä herpaantumatta. Sitten hän nosti lapsen pystyyn ja havaitsi tämän seisovan tanakasti omilla jaloillaan, horjumatta tai kaatumatta.

Muuta mies ei lapsen hyväksi pystynyt tekemään, mutta kaikesta päätellen tämä noin parivuotias mustahiuksinen poikalapsi oli selvinnyt koettelemuksesta ilman vaurioita. Tulevaisuus vasta näyttäisi, oliko veden alla oleminen jättänyt lapseen mitään vakavampia seurauksia, mutta ainakin toistaiseksi kaikki näytti tämän kohdalla olevan kunnossa.

Intiaaninainen oli seissyt koko ajan jonkin matkan päässä miehestä eikä ollut uskaltanut lähestyä häntä. Nainen oli kuitenkin lakannut vääntelemästä käsiään ja tuijotti nyt lastaan jotakuinkin helpottuneen näköisenä, mutta vieläkin erittäin epävarmana valkoisen miehen tulevista aikeista.

Lopulta kun mies oli vakuuttunut siitä, että lapsella ilmeisesti oli kaikki hyvin, hän muisti lapsen äidin. Hän otti lapsen syliinsä ja nousi ylös, käveli vieläkin melkoisen varuillaan olevan naisen luokse ja mitään sanomatta ojensi lapsen tätä kohti.

Nainen näytti edelleen hyvin pelokkaalta, mutta äidinrakkaus meni pelonkin edelle ja tämä nappasi nopeasti lapsen syliinsä. Sitten nainen kääntyi pois päin ja melkein juoksi matkanyyttinsä luo, sieppasi sen käteensä ja lähti kiireesti pinkomaan kauemmas rannasta eikä mennessään kertaakaan edes vilkaissut taakseen. Kohta nainen olikin lapsineen jo kadonnut näkyvistä metsikön suojiin.

Mies katseli hetken naisen perään, kunnes kääntyi hakemaan kivääriään ja takkiaan. Samalla hän vilkaisi joelle päin. Hän ei kuitenkaan ollut lainkaan huolissaan intiaanimiehestä. Osuma oli ollut tarkka, ja mies oli varmasti hengen eikä uhkaksi heitä enää mitenkään.

Käveltyään takaisin vaimonsa luokse mies yritti ravistella kädellään muistaisia ja läpimärkiä housunlahkeitaan. Hetkeksi hän kuitenkin pysähtyi paikoilleen ja kuulosteli hiukan huolestuneena, olivatko tapahtuman aikaansaamat huudot ja laukauksen ääni mahdollisesti houkutelleet lähistöltä muita ihmisiä paikalle.

Mitään ei kuitenkaan kuulunut ja hän uskoi voivansa luottaa heidän hyvään onneensa.

Samalla kun mies heitti takkinsa kieseihin, hän kertoi muutamain sanoin vaimolleen tapahtumista joen partaalla.

Varmuuden vuoksi mies latasi kiväärinsä heti uudelleen, ennen kuin asetti sen takaisin paikoilleen penkin sivustalle. Sitten hän istahti tienposkeen, kiskaisi varsikenkensä jaloistaan ja suurieleisesti tyhjensi niistä vedet kuumalle hiekalle.

”Enpä olisi uskonut, että joutuisin jo matkallamme harjoittamaan ammattiani. Pelkäsin ensin, että lapsi ei olisi lainkaan selvinnyt hengissä yllättävästä kylvystään. Se olisi ollut varsin huono enne meidän tulevaisuuttamme ajatellen, mutta luulen, että loppujen lopuksi hänelle ei käynyt kuinkaan”, mies totesi.

Hänen vaimonsa nyökkäsi ja ajatteli samalla mielessään, miten kauhealta lapsen äidistä oli mahtanut silloin tuntua, kun tämä oli tajunnut lapsensa olevan joen syvyyksissä. Sitten nainen kuitenkin kiinnitti huomionsa miehensä epäsiistiin ulkoiseen olemukseen.

”Katso nyt itseäsi, Matthew! Millaisen kuvan annatkaan meistä uudessa virassasi rapaisine vaatteinesi”, sanoi nainen muka toruen, mutta pystyen jo vähän pilaillemaankin havaittuaan, että he olivat itse tällä kertaa kuitenkin selvinneet pelkällä säikähdyksellä ja vain miehen vaatteiden likaantumisella.

Kuumuuden kellastuttamassa ruohikossa istuva mies ei ensin vastannut mitään, mutta hän hymyili itsekseen samalla kun riisui vielä märät sukkansakin ja yritti kiertää niistä enimmäkseen vedet pois. Sitten hän rupesi kiskomaan

kosteita sukkiiaan suurella vaivalla takaisin jalkoihinsa, kunnes hän lopulta luopui toivottomaksi osoittautuneesta yrityksestä.

Hetken aikaa mies vielä empi kengät kädessään, mutta sitten hän ilmeisesti tuli toisiin ajatuksiin eikä työntänytkään jalkojaan niihin. Hän nousi ylös, hipsi paljain jaloin kiesien vierelle ojentaen sukat ja märät kenkensä vaimolleen. Tämä otti ne vastaan sievästi sormenpäillään, varoen visusti likaamasta vaatteitaan ja laittoi ne sitten kiesien jalkatilaan.

”No minäpä kerron heille, että olen vain nauttinut olostani luonnon helmassa. Ja sainpahan lisäksi hiukan helpotusta tähän piinaavaan helteeseen jouduttuani pulahtamaan vilvoittavaan veteen”, vastasi mies viimein eikä voinut olla naurahtamatta huvittuneena ennen kuin tuumaili:

”Aurinko paahtaa nyt niin kuumasti, että luultavasti vaatteeni kuivuvat piankin. Yritän sitten harjata niistä myöhemmin enimmät savet pois. Näköjään matkalla voi sattua kaikenlaista, johon ei osaa ennalta varautua. Toivottavasti tämä oli kuitenkin ainoa kohtaamisemme intiaanien kanssa tällä matkalla.”

”Sitä minäkin toivon. Enkä ymmärrä, mistä he yhtäkkiä ilmestyivät? Meillehän vakuuteltiin, että tällä reitillä ei olisi intiaaneja ja että tätä kautta olisi turvallista kulkea”, ihmetteli nainen samalla kun löyhytteli nenäliinalla kasvojaan.

”Niin. En tosin ole kummoinenkaan asiantuntija intiaanien suhteen, mutta miehen vaatetuksesta päätellen otaksun, että hän olisi saattanut olla vuoristoapassi eikä ilmeisesti ollenkaan kotoisin näiltä seuduilta. Naisesta en ole mitenkään varma, mutta apassi hän ei ainakaan ollut. Luulen että nainen oli tullut jostain kauempaa ja oli matkalla jonnekin vielä kauemmas, päätellen siitä, että hänellä oli lapsensa lisäksi aika paljon kantamista mukanaan. Tuo intiaanimies oli varmaan seurailut naista jo pitkään ja varsin epämiellyttävän aikein.”

”En ole ollenkaan pahoillani, että tuo julma mies menetti henkensä, kun vain ajattelenkin, miten hän kohteli tuota naisparkaa. Ja kaiken lisäksi tuo hirviömäinen intiaani heitti vielä avuttoman lapsenkin jokeen!” sanoi nainen kauhistellen.

Mies nyökkäsi ja oli pitkän aikaa hiljaa, ennen kuin sanoi:

”Toivottavasti Jumala antaa minulle anteeksi, että olin itseni puolustamiseksi pakotettu surmaamaan ihmisen. Mutta pelastinhan sillä teolla kuitenkin samalla viattoman lapsen ja hänen äitinsä. Ehkä se oikeutti minut tuohon julmaan tekoon.”

Sitten mies väöntäytyi kieseihin ja antoi hevoselle lähtömerkin, ja samalla hänen vaimonsa siirsi hameensa helmoja vähän kauemmas estääkseen niitä likaantumasta.

Kiesit notkahtivat hieman kun ne lähtivät liikkeelle, ja samalla naisen vieressä uinaillut tyttönen heräsi ja hieroi silmiään sanoen unisesti:

”Äiti, pamahtiko jossain? Ihan kuin olisin kuullut sellaisen äänen.”

”Ei se mitään ollut. Taisit nähdä unta, pikkuinen”, sanoi nainen hymyillen ja veti puuvillamyssyä tarkemmin tytön kullanhoitoisten, punaruskeiden hiusten peitoksi.

Tyttö näytti tyytyvän tähän tietoon ja alkoi katsella kiinnostuneena ohitse vilahtavia maisemia, mutta välillä hänen katseensa siirtyi isän mutaisiin housunlahkeisiin ja hän jäi itsekseen ihmettelemään näkemäänsä.

Ensimmäinen elämä

Loppu ja epätoivo
Texas, Panhandle Plains, syksy 1843

Nahcomence räpäytti silmänsä auki. Hän oli havahtunut unestaan aivan kuin jonkin näkymättömän käden töytäisystä. Tuo outo tunne viipyi yhä hänen mielessään kun hän katseli ympärilleen biisoninnahkateltassa, jossa hän asui.

Hän rauhoittui kuitenkin pian huomattessaan, että teltassa ei ollut tunkeilijoita ja kaikki tutut esineet olivat omilla paikoillaan seinän vierustoilla, aivan kuten ennenkin.

Hämärässäkin hän erotti metallinastoin koristellun kiväärinsä, lukuisat jousensa nuolineen, vaatteensa ja muut tavaransa samoilla sijoilla, joihin ne olivat illalla jääneet. Teltan ulkopuolelta ei kuulunut ääntäkään, joten Nahcomence päätteli, että oli vielä hyvin varhaista. Hitaasti ja varoen herättämättä vierellään nukkuvaa nuorta naista hän vääntäytyi istumaan.

Istuskellessaan siinä vielä muutaman tovin mies katseli lämpimien taljojen alla makaavaa vuodekumppaniaan, joka nukkui tasaisesti hengittäen ja pehmeät huulet hieman raollaan. Nainen oli häntä itseään pari vuodenkiertoa nuorempi, vasta viidentoista, mutta jo pyöreän naisellinen ja Nahcomencen mielestä kaunein kaikista leirin naisista.

Hän hymyili itsekseen, sillä hänen mielessään häivähti jotain, jolla olisi ollut mukava aloittaa uusi päivä. Heidän liittonsa oli kestänyt vasta puolen kuunkierron verran, eikä uutuudenviehätys ollut vielä laantunut. Hän ei kuitenkaan herättänyt nuorta vaimoaan vaan kurkotti käteensä peurannahkahousunsa, puki ne ylleen ja nousi sitten varovasti seisomaan.

Hän etsi vielä kaislamatoilla peitetystä lattialta helmillä ja piikkisian piikkeillä kirjaillut moksasiininsa ja veti ne jalkoihinsa, ennen kuin avasi hiljaa teltan ovivuodan ja pujahti ulos aamuhämärään.

Teltan pehmeä lämpö vaihtui ulkoilman koleuteen, mutta nuori mies ei nyt suuremmin välittänyt siitä. Hän veti sisäänsä raitista ilmaa ja haukotteli makeasti samalla kun oikaisi kätensä nautinnolliseen venytykseen.

Nahcomence vilkaisi teltan oviaukon viereen asetettua sotakilpeään. Sekin oli totutusti entisellä paikallaan ja hän hipaisi sitä kevyesti kädellään. Kilven paksuun biisoninnahkaan muutamalla yksinkertaisella vedolla maalattuja, taistelukohtauksista kertovia kuvia reunustivat kotkan ja variksen sulat sekä jokunen pitkä tupsu tummia ihmishiuksia.

Comanche-mieheksi Nahcomence oli epätavallisen pitkä ja hoikka, sillä hänen heimonsa miehet olivat enimmäkseen lyhyenlantiä ja tanakoita. Kukaties, ehkä Nahcomencen esi-isiin oli sekoittunut vähän espanjalaista tai jotain muuta vierasta verta, ja hän oli perinyt sitä kautta edullisen ulkonäkönsä. Hänen jäntevän, vaaleanruskeaksi paahtuneen ylävartalonsa peittona olivat vain hänen harvinaisen pitkät, mustat hiuksensa, jotka valuivat kiiltävinä ja suorina aina vyötärölle asti.

Hänellä oli myös mieheksi ehkä melkein liian täydelliset kasvonpiirteet, joiden erikoisena yksityiskohtana olivat suuret, tummat silmät, niin tummat, että ne näyttivät aivan pikimustilta. Leirin kaikkien muiden ihmisten silmät olivat vaalean- tai tummanruskeat ja yleensä ne olivat pienemmät ja näyttivät vinommilta kuin Nahcomencen silmät. Hänen kauniisti kaartuvat silmäripsensä olivat pitkät ja hiilenmustat, ja moni nainen olisi ollut niistä kateellinen.

Häntä oli usein kiusoiteltu noista erikoisista silmistään, joiden kaltaisia ei kukaan ollut koskaan aikaisemmin nähnyt. Hän oli itsekkin ihmetellyt tätä ominaisuuttaan, mutta ei ollut keksinyt siihen mitään järkevää selitystä.

Eräs sukulaismies oli aikoinaan antanut oman peilinsä hänen käteensä, ja kun hän oli vilkaissut siitä kuvajaistaan, hän oli ollut järkyttynyt näkemästään ja usean vuodenkierron ajan hän oli pitänyt itseään jonkinlaisena omituisena kummajaisena.

Nahcomence mietti itsekseen, miten nopeasti syksyn sää saattoikaan vaihdella. Vielä edellisenä aamuna oli ollut melkein kesäisen lämmintä. Nyt ilma oli sumuinen, ja kylmänpuoleinen tuuli puhalsi hänen paljaalle iholleen. Hän värisi hiukan, sillä hänellä ei tosiaankaan ollut yllään muuta kuin kevyet makkasiininsa ja ohuesta peurannahasta tehdyt housunsa.

Pohtimatta sen enempää vaatetustaan hän kyllä aisti viiman ympärillään, mutta hän ei kuitenkaan halunnut vielä palata takaisin teltan lämpöön.

Keskellä sakenevaa usvaa, joka nousi noin sadan askeleen päässä virtaavasta joesta, leirin biisoninnahkateltatkin erottuivat enää vain vaivoin, mutta hän ei kuitenkaan havainnut maisemassa mitään totutusta poikkeavaa.

Rauhallisin mielin hän käveli loivaa mäenrinnettä alas joelle päin, pysähtyi matkalla heittämään vetensä ja jatkoi sitten kulkuaan rantaan saakka. Siellä hän kyykistyi veden äärelle ja lähetti samalla hiljaisen toiveensa veden hengille, että nämä antaisivat hänen rauhassa upottaa kätensä veteen eivätkä kiskoisi häntä joen syvyyksiin. Sitten hän kauhoi kämmenillään vettä kasvoilleen ja veden kylmyys sai hänet hetkeksi haukkomaan henkeään.

Noustuaan jälleen seisomaan hän käveli muutaman askeleen verran rinnettä ylöspäin ja istahti lopulta kellastuneen ruohikon keskeltä nousevalle kivel-

”Yksi taival ja kaksi polkua” sijoittuu 1800-luvun Pohjois-Amerikkaan eli aikaan, jolloin tasankointiaanit vielä hallitsivat preeriaa, mutta valkoinen mies oli jo sysäämässä alkuperäisiä kansoja tieltään.

Nahcomence oli nuori comanche-soturi, joka oli menettänyt kaiken. Jäljelle olivat jääneet vain savuavat rauniot, yksinäisyys ja viha. Häntä kalvoi tuo alati voimistuva tunne, joka hänen olisi saatava puretuksi johonkin elolliseen, jotta hänen olonsa edes hieman helpottuisi. Hänen terävä veitsensä oli valmiina sitä varten, eikä hän tuntisi sääliä satunnaista uhriaan kohtaan.

Kate Farrell oli valkoinen nainen, joka asui yksin pienessä mökissään metsän keskellä. Hiljainen ja ujo nuori nainen vietti vaatimatonta elämäänsä omissa oloissaan eikä odottanut tulevaisuudeltakaan mitään sen kummempaa.

Mutta kun intiaanien kunnioittamat ikiaikaiset henget punoivat ovelan suunnitelmansa ja laittoivat nämä kaksi yksinäistä kohtaamaan toisensa, alkoi heidän kummankin kohdalla poikkeuksellinen kasvutarina, jonka seuraukset tulisivat vaikuttamaan monen ihmisen tulevaisuuteen.

He joutuivat kulkemaan yhdessä tuhansien kilometrien pituisen vaelluksen, mutta samalla he tekivät matkan myös omaan sisimpäänsä. He löysivät omat, salatut voimavaransa, sekä myös suuren rakkauden.

BoD

